> Liczyliście na wiele, a oto było tego mało, a to, co przynieśliście do domu, ja rozdmuchałem. Dlaczego? – mówi PAN zastępów. Dlatego że mój dom jest pusty, podczas gdy każdy z was troszczy się o swój dom.
>
> *— Aggeusza 1:9*

Książka: Stary Testament / Aggeusza
Tematy: egoizm, szacunek, wdzięczność, kara, sprawiedliwosc, służba

Interpretacja:
Biblijny werset z Księgi *Aggeusza 1:9* ukazuje niezadowolenie wynikające z nieustannych poszukiwań pozbawionych właściwego kierunku. Słowa: *„Liczyliście na wiele, a oto było tego mało”* wskazują, że dążenie do osobistego spełnienia na własną rękę – bez obecności Boga – jest zadaniem trudnym i nieprzynoszącym prawdziwej satysfakcji.

Werset ten mówi również o konieczności życia w prawości. Fraza *„a to, co przynieśliście do domu, ja rozdmuchałem”* pokazuje, że brak prawości i oddania Bogu może prowadzić do poważnych konsekwencji.

Bóg oznajmia, że Jego dom jest pusty. Dom ten symbolizuje Kościół – miejsce, w którym Bóg pragnie odbierać cześć i utrzymywać bliską relację ze swoim ludem. Jest to miejsce, w którym wierzący gromadzą się, by czcić Boga i słuchać Jego słowa. Widzimy, że ów dom Boży stał się miejscem pustym i zaniedbanym. Ludzie zapomnieli o Bogu i skupili się na zaspokajaniu własnych pragnień, odkładając na bok obowiązek oddawania Mu czci i okazywania oddania.

Biblia uczy nas, że jako dzieci Boże musimy stawiać Boga ponad wszystkim innym. Tak jak oczekiwał tego od Izraelitów, tak i od nas oczekuje całkowitego oddania i

nieustannego służenia Mu. Powinniśmy dążyć do coraz bliższej więzi z Bogiem, zamiast koncentrować wysiłki na pogoni za dobrami materialnymi. Zamiast skupiać się wyłącznie na własnych pragnieniach, musimy starać się być posłuszni Bogu i pozwalać Mu kształtować nasze życie zgodnie z Jego wolą.

Co więcej, musimy pamiętać, że nasza relacja z Bogiem nie może się rozwijać, jeśli porzucamy dom Boży. To właśnie w Kościele czerpiemy siłę i duchowe pożywienie jako dzieci Boże. *Kościół* jest miejscem, w którym znajdujemy wsparcie emocjonalne i duchowe – przestrzenią do wielbienia Boga, modlitwy i dzielenia się wiarą z innymi wierzącymi.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Nie czyńcie nic z kłótliwości ani z próżnej chwały, lecz w pokorze uważajcie jedni drugich za wyższych od siebie.
>
> *— Filipian 2:3*

Książka: Nowy Testament / Filipian
Tematy: egoizm, pokora, bliźni

Interpretacja:
Fragment Listu do *Filipian 2:3* przypomina nam o znaczeniu pokory w życiu chrześcijańskim. Cnota ta definiowana jest jako gotowość do uznania własnych ograniczeń i słabości oraz do zaakceptowania wyższości innych bez poczucia urazy czy zazdrości. Pokora stanowi przeciwieństwo arogancji, próżności, pychy i egoizmu – postaw typowych dla świata, które oddalają nas od Boga oraz od naszych braci i sióstr.

Rywalizacja i próżność

Apostoł *Paweł* ostrzega nas przed działaniem z pobudek wynikających z rywalizacji czy próżności. Rywalizacja to niezgodna z wolą Bożą forma współzawodnictwa, w której dążymy do udowodnienia, że jesteśmy lepsi, mądrzejsi lub bardziej utytułowani od innych. Próżność jest rodzajem bałwochwalstwa wobec samego siebie; uważamy wówczas, że przewyższamy innych, i ponad wszystko zabiegamy o uznanie oraz aprobatę. Obie te postawy szkodzą zarówno nam, jak i innym, gdyż popychają nas do działań wynikających z pychy, zazdrości, zawiści i niezadowolenia.

Pokora i szacunek dla innych

Pokora wiąże się z szacunkiem dla innych jako osób, które stawiamy wyżej od siebie. Nie oznacza to pogardy dla samego siebie ani nie sugeruje, że inni są doskonali czy nieomylni. Chodzi raczej o uznanie, że inni – jako ludzie – posiadają wartość i godność, zasługując na nasz szacunek i miłość, nawet jeśli się z nimi nie zgadzamy lub doznaliśmy z ich strony krzywdy. Pokora pomaga nam zachować otwartą, życzliwą i pełną współczucia postawę wobec bliźnich, sprzyjając empatii i zrozumieniu.

Znaczenie pokory w życiu chrześcijańskim

Pokora jest fundamentalną cnotą życia chrześcijańskiego, ponieważ zbliża nas do Boga i naszych braci. Przede wszystkim prowadzi nas do uznania naszej zależności od Boga i potrzeby Jego obecności – jako jedynego Pana naszego życia. Pomaga nam to dostrzec nasz stan grzeszników i prosić o przebaczenie oraz miłosierdzie za popełnione błędy.

Po drugie, pokora pozwala nam traktować innych sprawiedliwie i z umiarem, bez narzucania własnej woli czy poniżania bliźnich. Umożliwia nam okazywanie cierpliwości, współczucia, hojności i życzliwości – na wzór tego, jak *Jezus* odnosił się do nas.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Z Chrystusem jestem ukrzyżowany: żyję, ale już nie ja, lecz żyje we mnie Chrystus. A to, że teraz żyję w ciele, żyję w wierze Syna Bożego, który mnie umiłował i wydał za mnie samego siebie.
>
> *— Galacjan 2:20*

Książka: Nowy Testament / Galacjan

Tematy: egoizm, Ukrzyżowanie, wiara, życie, Zbawiciel

Interpretacja:

Galacjan 2:20 to jeden z najbardziej znanych wersetów w Biblii. W jednym zdaniu apostoł *Paweł* podsumowuje życie chrześcijanina oraz relację, jaką my, jako wierzący, powinniśmy mieć z *Jezusem Chrystusem*. Werset ten ma tak wielkie znaczenie, że wielu teologów nazywa go *„podsumowaniem życia chrześcijańskiego”*.

W tym wersecie Paweł przypomina nam, że nasze życie chrześcijańskie musi koncentrować się na Jezusie Chrystusie. Mamy być z Nim *„ukrzyżowani”* – co oznacza, że jesteśmy martwi dla grzechu, a żywi dla Boga. Nie jesteśmy już niewolnikami własnych pragnień i namiętności, lecz cieszymy się wolnością, by żyć zgodnie z Bożą wolą. Innymi słowy, Jezus Chrystus żyje w nas, a my musimy pozwolić Jego Duchowi prowadzić nas we wszystkim, co czynimy.

Druga część wersetu ukazuje, że nasze życie toczy się teraz dzięki wierze w *Syna Bożego*, którego *Ojciec* posłał na świat, aby wybawił nas z grzechu. Należy pamiętać, że nie możemy prowadzić życia chrześcijańskiego w oparciu o ciało, lecz jedynie dzięki wierze. Oznacza to, że naszym życiem nie powinny kierować własne pragnienia i ambicje, lecz wiara w Chrystusa i we wszystko, czego dokonał On dla nas na krzyżu.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Gdzie bowiem jest zazdrość i kłótliwość, tam też niepokój i wszelki zły czyn.
>
> — *Jakuba 3:16*

Książka: Nowy Testament / Jakuba
Tematy: egoizm, zlo, grzech

Interpretacja:
List św. Jakuba jest uważany za ważny tekst w chrześcijaństwie. Zawiera on wiele pouczeń skłaniających do refleksji i praktykowania wiary w sposób całościowy, w codziennym życiu. Jednym z najbardziej głębokich i znaczących fragmentów tej księgi jest werset *Jakuba 3:16*, który odnosi się do obecności zazdrości i egoistycznej ambicji w naszym życiu oraz do tego, jak mogą one wpływać na nasze czyny i relacje z innymi.

Zawiść i kłótliwość

Zazdrość i egoistyczna ambicja to dwie emocje, które są silnie obecne w naszym życiu. Możemy odczuwać zazdrość wobec kogoś, kto posiada to, czego sami pragniemy, lub żywić urazę do osoby, która wydaje się bardziej szczęśliwa czy odnosząca większe sukcesy niż my. Emocje te mogą jednak popychać nas do działań nieprzemyślanych, a nawet okrutnych, wpływając negatywnie zarówno na nasze relacje, jak i na nasze własne szczęście.

Jakuba 3:16 ostrzega przed niebezpieczeństwem, jakie niesie ze sobą dopuszczenie, by zazdrość i egoistyczna ambicja zdominowały nasze życie. Pielęgnowanie w sobie tych uczuć może prowadzić do nieładu i popełniania złych czynów. Dlatego musimy starać się dostrzegać te emocje w samych sobie i uczyć się nad nimi panować, aby móc żyć w pokoju i harmonii.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w

trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> A drugie jest do niego podobne: Będziesz miłował swego bliźniego jak samego siebie. Nie ma innego przykazania większego od tych.
>
> *— Marka 12:31*

Książka: Nowy Testament / Marka
Tematy: egoizm, prawo, miłość, bliźni

Interpretacja:
W *Marka 12:31 Jezus* naucza, że drugim najważniejszym przykazaniem jest *miłowanie bliźniego jak siebie samego*. Nauka ta stanowi naturalne rozwinięcie poprzedniego przykazania: *by miłować Boga całym sercem, całą mocą i całym umysłem*. Jezus wskazuje, że nie ma przykazań ważniejszych od tych dwóch.

Po przeczytaniu tego wersetu wielu może zadać sobie naturalne pytanie: kto jest naszym bliźnim? Jezus odpowiedział na nie w przypowieści o miłosiernym Samarytaninie. W tej historii pewien człowiek zostaje napadnięty i raniony na drodze. Choć mijają go trzy osoby, tylko Samarytanin zatrzymuje się, by udzielić pomocy. Jezus pokazuje, że naszym bliźnim jest każdy człowiek w potrzebie – nawet ten, kto jest nam obcy lub należy do innej religii czy kultury.

Przykazanie miłości bliźniego ma fundamentalne znaczenie dla naszych relacji z innymi ludźmi. Wzywa nas ono, byśmy dostrzegali coś więcej niż tylko dzielące nas różnice i postrzegali wszystkich ludzi jako równych wobec Boga. Praktykowanie miłości bliźniego przekłada się na wiele konkretnych działań w codziennym życiu: niesienie pomocy potrzebującym, okazywanie współczucia cierpiącym, przebaczanie tym, którzy nas skrzywdzili, oraz przyjmowanie postawy służby wobec innych.

Miłość do samego siebie stanowi istotny element przykazania miłości bliźniego. Nie chodzi tu o egocentryzm, lecz o zdrowe poczucie własnej wartości jako człowieka i

szacunek dla obrazu Boga, który w sobie nosimy. Jeśli nauczymy się kochać i szanować samych siebie, będziemy mogli okazywać tę samą miłość i szacunek innym.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Potem przywołał do siebie lud wraz ze swoimi uczniami i powiedział do nich: Ktokolwiek chce pójść za mną, niech się zaprze samego siebie, weźmie swój krzyż i idzie za mną.
>
> *— Marka 8:34*

Książka: Nowy Testament / Marka
Tematy: egoizm, Ukrzyżowanie, podazac, Jezus, Zbawienie

Interpretacja:
Ewangelia Marka została napisana z myślą o wierzących pochodzenia pogańskiego, z których większość nie znała religii żydowskiej. Marek pragnął w swojej Ewangelii ukazać *Jezusa jako Syna Bożego* oraz podkreślić konieczność pójścia za Nim i utrzymywania z Nim osobistej więzi. W ósmym rozdziale Jezus przebywa w Galilei wraz ze swoimi uczniami; dokonuje tam kilku cudów, a następnie naucza o kosztach naśladowania Go.

Cena uczniostwa

W wersecie 34. *Jezus* gromadzi tłum oraz swoich uczniów i mówi im, że jeśli chcą za Nim pójść, muszą wyprzeć się samych siebie, wziąć swój krzyż i Go naśladować. Jest to fundamentalna nauka chrześcijaństwa, oznaczająca wyrzeczenie się własnej woli oraz podjęcie decyzji o podążaniu za Jezusem w każdym aspekcie życia. Dla wielu chrześcijan werset ten może być trudny do przyjęcia, gdyż wiąże się z wyrzeczeniem się siebie i świadomym wyborem naśladowania Jezusa. Oznacza to konieczność odłożenia na bok

własnych pragnień i ambicji, aby móc wypełniać wolę Bożą.

Wyrzeczenie się siebie

Zwrot „wyprzeć się samego siebie” stanowi wezwanie do porzucenia egoizmu i skupienia się na służbie Bogu oraz bliźnim. Zamiast dążyć do osobistej wygody i realizacji własnych ambicji, musimy być gotowi zrezygnować z zaspokajania własnych potrzeb dla dobra innych. Taka postawa służby odzwierciedla miłość *Chrystusa* do nas i pozwala nam prowadzić pełne, wartościowe życie.

Wzięcie swojego krzyża

„Wzięcie swojego krzyża” oznacza ofiarę i cierpienie, jakie wiążą się z naśladowaniem Jezusa. Krzyż był narzędziem tortur i śmierci; zatem wzięcie krzyża oznacza gotowość na przyjęcie cierpienia i prześladowań z powodu wiary. Postępując w ten sposób, idziemy śladami Chrystusa i możemy mieć pewność, że On jest z nami zawsze.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*

> Głupi nie ma upodobania w rozumie, lecz w tym, co serce mu objawia.
>
> *— Przysłów 18:2*

Książka: Stary Testament / Przysłów
Tematy: egoizm, głoszenie, mądrość

Interpretacja:
Werset ten rozpoczyna się od słowa *„głupiec”*. W Biblii termin ten odnosi się do osoby nierozsądnej lub nieświadomej – kogoś, kto nie jest zainteresowany nauką ani

przyjmowaniem rad innych. Osoby takie skupiają się raczej na własnych opiniach i chętnie popisują się swoją wiedzą. Postawa ta bywa niebezpieczna, gdyż sprzyja arogancji i pysze, co z kolei może prowadzić do konfliktów i trudności w codziennym życiu.

Druga część wersetu wskazuje, że głupiec czerpie przyjemność nie z mądrości, *lecz z wygłaszania własnych poglądów*. Innymi słowy, satysfakcję daje mu nie zdobywanie wiedzy czy zrozumienia, ale po prostu możliwość zabrania głosu. Takie nastawienie hamuje dialog i wymianę myśli; jeśli każdy upiera się przy własnym zdaniu, nie słuchając innych, znalezienie skutecznych rozwiązań problemów staje się niemożliwe.

Jak zatem możemy odnieść ten werset do naszego codziennego życia? Przede wszystkim musimy zachowywać otwartość umysłu. Powinniśmy chętnie słuchać innych i uczyć się od nich. Musimy też zachować pokorę i uznać, że nie wiemy wszystkiego. Świadomość, że zawsze można nauczyć się czegoś nowego, jest kluczem do osobistego rozwoju i budowania zdrowych relacji.

Po drugie, musimy wystrzegać się pychy i arogancji. Nie powinniśmy zakładać, że zawsze mamy rację lub że nasze zdanie jest jedynym słusznym. Zamiast tego należy szanować poglądy innych i być gotowym przyznać się do błędu.

Uwaga! Jest to jedna z możliwych interpretacji, oparta na komentarzach uznanych teologów, które mogą się między sobą różnić. Jeśli interpretacja pochodzi z innego języka, jej sens mógł ulec zmianie w trakcie tłumaczenia. *Mt 7, 7–8*